

השעה הייתה שתיים עשרה וחצי בלילה. מרן היה ספון בחדרו ורכון על ספריו, כמו בכל לילה. הוא ישב ולמד לבדו, ברכוז עצום, כאשר עשרות ספרים פתוחים נערמו לפניו, בזה אחר זה. בחדר הסמוך ישב המאבטח שדאג לשלומו של הרב. מולו היה מנח מסך, שהיה מחבר למצלמה שהתקנה בפתח הדיירה. כך יכול היה לראות מה מתרחש בחוץ, ולהתכונן לבאות.

הרחוב היה שומם בשעה כה מאחרת, אולם לפתע קלטו עיניו של המאבטח התרחשות מוזרה. דמות קלשהי התישבה בפתח ביתו של הרב קשהיא בוכה בכי תמרורים.

רבע שעה חלפה, והדמות לא עזבה את המקום. המאבטח החליט לרדת ולבדק את הענין. "מי את?" פנה לאשה הבוכיה, "ומה את מחפשת כאן, בשעה כה מאחרת?"

"באתי לבקש ברכה מהרב, כי הרופאים אומרים שיש לי בעיה רפואית", השיבה האשה בקול חנוק. "אבל הרב עסוק עכשו, וגם השעה מאחרת מאד. לא נראה לי שתוכלי להכנס", אמר המאבטח, והאשה פרצה בבכי נורא.

"טוב, אעלה ואשאל את הרב", נאות המאבטח. והוא עלה וספר למרן על המתרחש בחוץ. מרן נרעש. "תכניס אותה לכאן מיד!" הורה למאבטח. האשה הכנסה אל החדר, ומרן זרז את המאבטח: "תגיש לה כוס מים, אתה לא רואה שהיא חלשה?"

"היא הגיעה מחוץ לעיר", אמר המאבטח. ומרן הורה לו להגיש לה לאכל. ולאחר שהאשה השיבה בשלילה, שאל מרן לבקשתה. האשה פרצה בבכי וספרה על בעיתה הרפואית. בעיניו של מרן עמדו דמעות.

"אל תבכי", בקש. אחז את הטלפון בידו, וחיג אל ד"ר שטסמן, רופא האישי. "אני מבקש ממך לקחת על עצמך את הטפול האישי באשה הזו", בקש ממנו.

ד"ר שטסמן נענה ברצון, ומרן סגר את הטלפון ואמר לאשה: "הנה, את רואה? הכל יסתדר, בעזרת ה'". ולפתע אמר: "הלא באת מחוץ לעיר. אבקש מבני ביתי שיידאגו לך למקום לינה. רק הבטחתה הנאמנה של האשה, כי יש לה קרובים בירושלים, שתוכל ללון בביתם, הרגיעה את רוחו של מרן והוא שב לתלמודו..."